

ת"פ 37891/05 - מדינת ישראל נגד חנניה פרץ

בית משפט השלום בקריה שמונה
ת"פ 20-05-37891 מדינת ישראל נ' פרץ

בפני כבוד השופט דוניא נסאר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חנניה פרץ

הנאשם

גמר דין

כתב אישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות **היקן לרכוש בمزיד** - לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק או חוק העונשין") וה**התנהגות פרועה במקום ציבורי** - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

בכתב האישום המתוקן נטען כי ביום 20.5.12 צינה הילולת רב שמעון בר יוחאי שמדובר קבורתו במירון (להלן: "**המקום**"). לאור התפרצויות מגפת הקורונה נאסר על אזרחים למקום הגיעו עד לאחר סיום ההילולה מחשש להדבקה, ועל כן דרכי הגישה לאזרר נחסמו עובר להילולה.

בתאריך 20.5.20 בסמוך לשעה 19:20 הפר הנאשם את האיסור והגיע למקום יחד עם שירות נספים להטפלל. בנסיבות אלה, עמד השוטר דניאל גבוס שהייתה לבוש במדי מג"ב וביצע את עבודתו כדי בפתח הקבר, כאשר דלתות הקבר נעולות ושרות אחרים מנסים לפתח את הדלתות, והשוטר מרחיק אותם ומנסה לפזר את ההתקהלות.

או אז התקהל הנאשם יחד עם שירות אחרים וניסו להיכנס לקבר ואף נטל לידיו לום ברזל באורך של חצי מטר (להלן: "**הלום**"), עלה את גرم המדרגות המוביל לקבר והשליך את הלום לכיוון דלת הקבר העשויה מצוכית שהיא מאחוריו השוטר ונייפץ אותה.

ביום 20.5.20 הודיעו ב"כ המאשימה כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן למתקונתו לעיל, הנאשם הודה ובטרם הרשעה נשלח לשירות המבחן להגשת תסקיר. המאשימה הבירה כי עדתתה להרשעה.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר צוין כי הנאשם בן 26 רוק, מנהל אורח חיים חרדי ומתגורר בבית הורי המאמצים.

נסיבות חייו של הנאשם פורטו בהרחבה בתסקיר, ואני מוצאת לחזור עליה מפני צנעת הפרט, אך מהتسקיר עולה כי אלה לא היו קלות.

לנายนם אין הרשעות קודומות, ובהתיחסו לעבירות ללח אחירות ומסר כי במועד ביצוע העבירות הגיע למתחם הקבר במירון על רקע רצונו העז להתפלל שם, חלק מהמסורת לאור אמונה זו. הנאשם הכיר בכך שהגעתו למקום עלולה הייתה להגדיל את הסיכון להדבקה בנגיף הקורונה, וכי משמעות הדבר היא התנגדות להנחיות אשר ניתנו, אך טשטש בחומרה מאחר ולדבריו היו אנשים נוספים יחד עמו. הנאשם תיאר חוסר סדר, צפיפות והתנוגות פרועה ואלימה מצד המתפללים במקום, כך שחש מותקף מהאחרים ואף ניסה לדבריו לצאת מהמקום, ללא הצלחה. הוסיף כי התנוגות האימפרוביזיות המתוארכות בכתב האישום התרחשה לאחר שהתפזרה הרתקחות במקום, מתוך רצון להפיג בעיסוי ולחוש שחרור מהלחצים שהוא באוטה העת. מעבר לכך, התקשה להסביר באופן מלא את המנייעים להtaneggoתו האלימה, אך שלל כוונה לפגוע באדם אחר או ברכו, והביע חרטה על מעשיו והכיר בחומרתם.

ה הנאשם הדגיש כי מאז בוצע העבירות נמנע מהתנוגות אלימה ומকפיד להיענות לחוקים ולמגבילות השונות אשר ניתנו בשל התפרצויות נגיף הקורונה, והוסיף כי האירוע נשוא הדין אינו מופיע את התנוגותו שבשגרה, שלל בסיסים בעיתאים בתנוגותיו ונזקקויות טיפולית.

לאחר שעמדה קצינת המבחן על גורמי הסיכון והסיכוי לשיקום בעניינו של הנאשם ואופי העבירות, מצאה כי רמת הסיכון להישנות התנוגות אלימה מצד בעtid נמוכה, וכן גם מידת חומרתה הצפוייה.

על רקע האמור, התרשמה כי העבירות הנוכחיות אינן משקפות דפוסים עבריניים או אלימים מושרים בתנוגותו של הנאשם, ולא התרשמה מנזקקויות טיפולית.

סוף דבר, המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם עונש חינוכי של 150 שעות של"צ במסגרת עמותת ברכת הכהן בתפקיד סיוע בעבודות תחזקה וחלוקת מזון.

באשר לשאלת ההימנעות מהרשעה, שקרה קצינת המבחן כי מדובר בנאיין צעיר נעדך הרשעות קודומות ומהז בוצע העבירות לא נפתחו נגדו תיקי מב"ד נוספים, תפקודו התקין בעבר ללא דפוסים עבריניים ואלימים טבועים, לקיחת אחירות מלאה על התנוגות המתוארכות וההערכה כי הסיכון להישנות עבירות נוספות נמור, לצד דיווחו של הנאשם כי במידה יורשע עלולות להיות לכך השלכות משמעותיות על עתידו התעסוקתי, כאשר כוים הוא סטודנט ללימודי הוראה לחינוך מיוחד ותלמיד בכל לימודי דיניות, התרשמה כי הרשעה בדיון תפגע בדמיון האישី כאדם שומר חוק, באפשרויות

לשידוך בעתיד בהיותו חלק מהמגזר החרכי. בשים לב לכל אלו, המליצה קצינת המבחן לסיים את ההליך בעניינו של הנאשם ללא הרשעה.

טייעוני הצדדים לעונש

עיקר טיעוני המאשימה

התובעת הפנתה לעובדות כתוב האישום ולנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה מעשיו של הנאשם, שזו לטענה פגעה חמורה בחיו של השוטר. הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו וلعובדה שהנאשם זלزل בהוראות החוק בתקופה רגישה ומתחה.

טען כי מעשיו של הנאשם ונסיבותיו שלו לים את יישום הלקת כתוב בעניינו, כאשר נסיבות האירוע שיכל להסתems בפגיעה חמורה בשוטר, לצד העובדה כי לא הוכח נזק קונקרטי ולא מידתי בנאשם, אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה. עודטען, כי לא הציג הנאשם כל אסמכתא לפיה אם יורשו לא יתאפשרו עבודה.

באשר למתחם העונש ההולםטען כי זהו רחਬ מאוד, ובנסיבות עתרה התובעת להשית על הנאשם מאסר בפועל למשך חדש בኒקיומי מעצרו, מאסר על תנאי, התחייבות וקנס וצו של"צ.

פסקה מטעם המאשימה הוגשה ח/1.

עיקר טיעוני ההגנה

מטעם ההגנה הוגש אישור לימודים נ/1, אישור טיפול שהנאשם עבר במסגרת "לב לדעת" נ/2 ומסמן מטעם הגב' ענת פרישברג, גרפולוגית מוסמכת נ/3.

הסניגור בתورو הפנה לעבירות בהן הודה הנאשם ונסיבות ביצועו, טוען כי המאשימה לא הציגה כל מסמך שיכל להעיד על הנזק שנגרם או על שוויו, ומשכך ביקש לקבוע כי ככל והיה צזה, מדובר בנזק מינורי אשר ממקם את העבירה ברף התחthon מבחן חומרתה.טען כי הנאשם הגיע למקום לצורך תפילה ובהתקלות הרגע אחץ באותו לום והשליך אותו. אין מדובר במעשה מתוכנן אלא בהתפרצות כעס רגעית שנבעה ממה שהתרחש באותו זמן, לרבות עימות בין שוטרים למתפללים שהגיעו למקום.

ב"כ הנאשם הוסיף כי מדיניות העונשה הנהגת כוללת מנעד רחב של עונשים, הנע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בעבודות שירות, ולאחר העובדה שהמאשימה לא טענה למתחם מסוים, ביקש כי ביהם"ש יאמץ את המתחם האמור, ימוקם את עונשו של הנאשם ברף התחthon של המתחם בשם לב להודאתו, הבעת חרטה ולקיחת אחריות לצד המליצה החיובית של שירות המבחן, על רקע נסיבות חייו הלא פשוטות של הנאשם, וניסיונו, על אף אותן נסיבות מורכבות, לעבוד בהוראה ולנהל אורח חיים נורמלי וצרכני עבר לעבירות.

הסניגור טוען כי קיימת הצדקה לסתיה למתחם העונש ההולם, בשים לב לכך שהנאשם עבר הליך טיפול, גם באופן עצמאי וגם במסגרת שירות המבחן, מה גם שהנאשם עומד בקריטריונים שקבעה הפסקה להימנעות מהרשעה והוכחת

ברמה גבוהה כי תגרם לו פגעה עתידית ככל יורשע, וביקש בעניין זה להפנות לרע"פ 1721/12, ובקש לאמץ מסקנות שירות המבחן והמלצותיו.

הסטודנט המלומד טען כי גם אם יש להוכיח בשלב זהה נזק קונקרטי וממשי לנאשם כתוצאה מהרשעתו, יש ליחס את מבחן מקובלות הכוחות כפי שנקבע בע"פ 47763-06-19 (מחוזי נצרת), ולסימן את ההליך ללא הרשעה, ואלמלא כתוב האישום היה מוגש בעבירות אחרות בהליך מעצר, סביר שהתיק היה מגיע להליך של הסדר מותנה.

פסקיה מטעם ההגנה הוגשה נ/4.

הנאשם בדבריו الآخرן הצטער על מעשיו, הביע חריטה והוסיף כי, לא הייתה לו כוונה לבצע את המעשים שתוארו, כי ניסה להימנע מהסתבכות בחיו, להצליח ולמשוך את שאיפותיו, אך שהוא הוא לומד דיניות בברקרים ולימודי הוראה של חינוך מיוחד ונעור בסיכון ערבים.

שאלת ביטול הרשעה

הליך פלילי שבו הוכחה אשםת הנאשם יסתים בהרשעה - זה הכלל.

המסגרת הנורמטיבית לבחינת הימנעות מהרשעה נקבעה בסעיף 192א **חוק סדר הדין הפלילי** (נוסח משולב), תשמ"ב-1982, בזו הלשון: "הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבנן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצווות כי הנאשם ייתן התching'בות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את הרשעה ולצווות כאמור".

שימוש בחריג הימנעות מהרשעה יהיה מוצדק רק בנסיבות נדירות וחיריגיות, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן הרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחיריף, לבין חומרתה של העבירה, כאשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלתי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

בhalca הפסקה נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה אפשרית ומוצדקת רק בהចטבר שני תנאים: על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקorra המסוים על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (ע"פ 96/2003 **תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)**) (להלן: "ענין כתב"). לאחרונה חזר בihm שהעלין וחידד את halca שנקבעה בעניין כתב, וכך קבע כב' השופט ג' קרא ברע"פ 923/19 **פלונית נגד מדינת ישראל (02.04.2019)**:

"מן הידועות היא כי אי-הרשעה היא "חריג לכלל, שכן משוחכה ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן הרשעה לבין חומרתה של העבירה" (ענין כתב, בפסקה 6). על מנת להימנע מהרשעה על המבוקשת להראות כי הרשותה תפגע פגעה חמורה בשיקומה; וכי סוג העבירה

אפשר להימנע מהרשעה, מבלתי פגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים (שם, בפסקה 7).
בעניינו, מצאתי, כמוعرכאות קמא, כי מעשי החמורים של המבוקשת אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה, על אף הפגיעה האפשרית בהליך שיקומה".

אם כן, הימנעות מהרשעה נעשית תוך איזון בין שני שיקולים שמשמעותם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר,ਐז' הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחותה סבירה ומוסדרת, ותאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגעה ניכרת וקשה בעמדתו של הנאשם. בתי המשפט אימצו את המבחן של מקבילית הכוחות המשקלל את היחס בין שני השיקולים המתחרים,ראו לדוגמה את ע"פ (מחוזי מרכז) 15-03-2015 פבל גוטמן נגד מדינת ישראל (30.08.15), ואת הדברים שנקבעו בע"פ (מחוזי נצרת) 19-06-2014 מחמד נסраה נגד מדינת ישראל לחקירות שוטרים (23.09.19):

"עוד נציין כי שני התנאים המctrיבים אינם מתקיימים במנוגן האחד מרעהו וכי מתקיימת ביניהם "מקבילית כוחות" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגעה קונקרטית לבין חומרת העבירות. ככל שמשעי העבירה חמורים יותר, הרי שנדרשת פגעה קונקרטית, ברורה ומושעית יותר וככל שמשעי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה בעוצמה פחותה יותר. ראו בהקשר זה ע"פ (מחוזי מרכז) 15-03-2015 גוטמן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (30.8.15).".

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות של התפרעות במקום ציבורי הם שמירה על הסדר הציבורי במקומות הומי אדם, ציון לחוק ולכללי ההתנהגות הנוהגים במקומות ציבוריים, ושלטון החוק באופן כללי, וכן יכולתו של הולמת להנות מantages באותו מקום ציבורי. נוכנים הדברים במיוחד כאשר מדובר במקום תפילה, אליו מגעים רבים של מאמינים, להתפלל ולהתאחד עם האל ומהפכים במקום את השלווה והנחמה.

באשר לעבירות ההזק לרכוש זו פוגעת בערכים המוגנים של הגנה על קניינו ורכשו של הפרט והציבור, ובענייןינו, השמירה על יכולתם של הבאים בשערם מתחם הקבר להנות מהרכוש במקום הקדוש כשהואשלם ולא מסכן את שלומם הפיזי.

התנהגותו של הנאשם שהחלה בהגעה למתחם הקבר בניגוד לאיסור להגיע למקום עד לאחר סיום ההילולה, בתקופה מתאגרת בה השוטלה מגפת הקורונה וכלל הגוף הממשלתיים נלחמו בהתפשטותה, התפרעוות במקום והשלכת לום ברזל שארכו כחץ מטר לכיוון דלת הקבר העשויה זכוכית וניפוצה, נגעה באליםות ואנטישברתיות ויש לגונתה בהיותה שלילית, מזיקה ומהווה בסיס לאלימות קשה יותר במקום, כלפי אחרים, שוטרים, ואףלו כלפי רכוש.

יחד עם זאת, מעבר לנזק שנגרם לדלת הזכוכית, במהלך האירוע לא נגרמו נזקים אחרים לגוף או לרכוש, על אף שפרצוי אלימות וזעם כמו במרקחה זה מסתומים לא אחת בתוצאות קשות, בפגיעה גוף ממשית, ומספקים תרומה שלילית לאויראה הכלכלית בקרב הציבור במקום.

לא הוגש כל תיעוד של הנזק שנגרם ולא הוגשה כל ראייה באשר לשווין, משך, מקובלות עלי טענת הגנה כי מדובר

בנזק שאינו רב.

לא אוכל לקבל את טענת המאשימה ולפיה ביפוי הדلت יכול להיגרם פגעה ממשית לשוטר; בעבודות כתוב האישום לא צוין המרחק שבין מקום עמידת השוטר לדלת שנופצה, ומן הסתם, גם לא יוחסה לנאשם כל עבירה שעוניינה ניסיון לפגוע בשוטר או להפריע לו ביצוע תפקידו, וזאת, בשונה מפסק הדין אליו הפניה המאשימה - ע"פ (תל אביב) 7241/09 **מדינת ישראל נגד סרגיי בן יהודה דודוב (24.06.09)**, שגם בו יוחסה לנאשם עבירות ההתקנות פרועה במקום ציבורי, אלא שם עבודות כתוב האישום מלמדות כי הנאשם זרק אבן לעבר שוטרים, בעוד במרקחה זה הנאשם זرك את הלום לעבר הדلت ולא לעבר השוטר, ובהעדר ראייה לכך, אני מניחה כי לא הייתה לו כל כוונה לזרוק את הלום לעבר השוטר או לפניו בו, אך שהאפשרות כי לשוטר תיגרם פגעה משברי זכוכית, גם אם קיימת, היא עדין רחוקה.

לא התרשתי כי ביצוע העבירות על ידי הנאשם אופיין בתחוםם רב או כי לביצועם קדם תכנון כלשהו, אלא מדובר בהתקנות אימפלסיבית ופרץ זעם, שהנאשם מסר כי נבע מתווך רצון להפיג את עצמי ולחוש שחרור מהלחצים שחוווה באותו הут.

זה המקום להזכיר כי עסקין בעבירות ההתקנות הפרועה במקום ציבורי היא עבירה מסווג עונש שהעונש הקבוע בצדיה הוא 6 חודשים מאסר בפועל, אך גם העבירה של היזק לרכוש במידה שהעונש הקבוע בצדיה הוא 3 שנות מאסר.

בשים לב לכל האמור, מצאת כי סוג העבירות ונسبות ביצוען מאפשרים את סיום ההליך ללא הרשעה.

באשר לדרישת הוכחתה פגעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם, אזכיר מושכלות ראשונים לפיהם אין להסתפק בתרחיש תאורייתי לפיו לנאשם נזק עלול להיגרם נזק בעתיד כתוצאה מהרשעתו, יש להוכיח את הפגיעה האמורה ולגבותה בריאות. נטל ההוכחה הוא על הנאשם הטוען לפגיעה כאמור. ראו לעניין זה רע"פ 3224/19 **אדם אביב נגד מדינת ישראל (28.05.19)**:

"בבחינת הנזק שייגרם לנאשם, קבעה ההלכה הפסוכה כי אין להסתפק בתרחיש תיאוריتي לפיו עלול להיגרם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וكونקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה עצם הרשעה (ראו, למשל: רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (31.12.2012)**). כמו כן, את הטענות בדבר פגעה קונקרטית יש לבסס בתשתית ראייתית מתאימה. אולם, המבקש לא סיפק תשתיית ראייתית המבוססת את טענותו בלבד עצם העובדה שהוא עבר את מבחני ההסמכה לתיעור במרקען. המבקש לא הוכיח פגעה בעיסוקו (ראו גם: רע"פ 619/18 **בז'ינסקי נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (1.3.2018)**; רע"פ 5949/17 **אמר נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (25.7.2017)**).

בע"פ 5985/13 **הראל אביב נגד מדינת ישראל (02.04.2014)**, הוזכרו השיקולים ומבחן המשנה שהקבע בהם"ש

העלון לבחינת שאלת סיום ההליך הפלילי ללא הרשעה, ואלה מתייחסים לנסיבות אינדיבידואליות של הנאשם אותם יש לשקלל, כגון:

"**עבירות הפלילי והנסיבות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות קרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ייחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אליה; השפעת הרשעה על עיסוקו המקורי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות הרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מדובר גיסא, ניצבים שיקולים שבאנטרכטוס הציבור, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעהה באחרים; הרצינוֹן אל שבביסיס הכלל המחייב הרשעה;**
המסר החברתי ועוד (הלכת כתב, עמוד 344; עניין לאופר, פסקאות 11-9)."

כאמור, את הדרישה להוכיח נזק קונקרטי יש לבדוק באמצעות המבחן של מקבילית הכוחות שנקבע בפסקה, לפיו ככל שהעבירה חמורה יותר ונסיבות ביצועה חמורות יותר, כך נדרש נטל מוגבר יותר על ההגנה להוכיח את קיומו של נזק קונקרטי שייגרם לנימוק כתוצאה מהרשעתו, וההפר הוא נכון.

בעניינו, מדובר בצעיר רוק בן 26, מנhal אורח חיים חרדי, נעדר עבר פלילי, וזה לו הסתבות ראשונה עם החוק, הודה במינויו לו בכתב האישום, וחסר זמן שיפוטי יקר.

ה הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הכיר בשלילה שביהם ובפסול שבגעותו למקום שהוא בו להגדיל את הסיכון להדקה בגין הקורונה, שלל כוונה לפגוע באדם אחר או ברכוש, והביע צער וחרטה על מעשיו והכיר בחומרתם, (ראה את דבריו בפנוי ואת האמור בתסaurus שירות המבחן).

התרשומות שירות המבחן הייתה כי מדובר באירוע חריג בחיי הנאשם וכי הסיכוי להישנות מעשים עוביי חוק על ידו הינו במוק, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו בעtid היא נמוכה, וכי ביצוע העבירות אינו משקף דפוסים עבריניים או אלימים מושרים בהתנהגותו של הנאשם, וכן קצינת המבחן לא התרשמה מנזקיות טיפולית, והמליצה להטיל עליו עונש חינוכי בדמות צו של"צ.

ה הנאשם מסר כי במידה וירושע עלולות להיות לכך השלכות משמעותיות על עתידו התעסוקתי; הנאשם היה סטודנט ללימודיו הוראה לחינוך מיוחד, ממסמך נ/1 שהוגש לעיוני עולה כי הוא לומד לקרה תעודה מורה מוסמך בכיר. לעומת זאת עניין הוראות **חוק הפיקוח על בתים ספר, תשכ"ט-1969**, אשר קובע בסעיף 16(א) כי לא יעסוק אדם בחינוך אלא אם יש בידו אישור בכתב מטעם מנכ"ל משרד החינוך כי אין לו התנגדות להעסקתו, אך המנכ"ל רשאי לסרב ליתן אישור כזה אם הורשע אותו אדם בעבירה הפוגעת בביטחון המדינה או "העובד הורשע בעבירה אחרת שיש עמה קלון ומנהל הכללי סביר כי לאור הרשעה זו אין העובד ראוי לשמש עובד חינוך" (סעיף 16(ב)(2)), אך בבחינת נסיבות הנאשם מלמדת על קיומה של פגעה ממשית בסיכון שיקומו של כל ירושע.

בהתאם כאמור בתסקיר שירות המבחן נסיבות חיו של הנאשם קשות ומורכבות, והעוגדה כי מתוך אותן (וחיו) עם הורים מאמצים) הצליח לשמר על חיים נורמטיביים ואורה חיים חרדי יצירני באותה העת מלמד על כוחות, רצון עז ומאמצים כבירים להשתקם ולבנות לעצמו עתיד טוב. לא זו אף זו, לאחר הסתבכו עבירות נשוא תיק זה, ומעבר לקשר עם שירות המבחן, עבר הנאשם טיפול רפואי וכן נפגש עם גרפולוגית המתמחה בפיענוח צירום לצורך ייעוץ והכוונה. במקביל, מעבר ללימודיו בתחום ההוראה, הנאשם תלמיד בכלל לימודי דיניות, ומכך ניתן לראות בבירור את שאייפותיו לניהל אורח חיים מסודר יצירני.

על רקע האמור, אני שותפה למסקנה של קצינת המבחן לפיה הרשותו בדיון, עלולה לפגוע בדיםיו העצמי של הנאשם כדין שומר חוק.

עינתי בפסקה שהגish ב"כ הנאשם וענינה ביטול הרשות בעבירות התפרעות במקום ציבורי ועוד:

רע"פ 1721/12 **מוחמד איראשי נגד מדינת ישראל (30.03.14)**, המבקש הודה והורשע בעבירות היזק בזדון והתפרעות. בית משפט השלום אימץ את המלצתו של שירות המבחן שלא להרשו אשר באה בשל חשש לפגעה בצרפתתו, היעדר דפוסים עבריניים, והיעדר עבר פלילי, לצד גילו הצעיר, והטיל עליו צו של"צ. בית המשפט המחויז קיבל את ערעור המשיבה, הרשע את המבקש והותיר את יתר רכיביו העונש על כנמו. בית המשפט העליון קיבל את בקשה רשות הערעור ואת הערעור לגופו וקבע כי לא היה מקום להתערב בפסק דין של בית משפט השלום וביטל את הרשות המבקש, תוך שיקע כך:

"לא מצאנו כי החלטת הסדר של אי-הרשות מביא לסתיה של ממש מדיניות הענישה הנוגה אשר מצדיקה התערבות בעונש שהושת". (פסקה 10 לפסה"ד).

ע"פ (חיפה) 15-02-42146 **יעקב בכיר נגד מדינת ישראל (15.05.15)**, המבקש הודה והורשע בעבירות איומים והיזק לרכוש ובית המשפט גזר עלי מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט המחויז קיבל את ערעור המערער נגד החלטת בית משפט השלום להרשו והטיל עליו צו מבחן.

ת"פ (טבריה) 14-10-26766 **מדינת ישראל נגד מאור נאומן (21.02.16)**, בית המשפט קיבל את בקשה הנאשם לבטל את הרשותו לאחר שהודה והורשע בעבירות היזק בזדון, ניסיין הסגת גבול פלילתית ותקיפה סתם והטיל עליו צו מבחן וחתיימה על התcheinות.

ת"פ (אילת) 13-03-27115 **מדינת ישראל נגד סיגלית כהן (11.02.14)**, בית המשפט ביטל את הרשותה של הנאשם לאחר שהודה והורשע בעבירות היזק לרכוש בזדון וחיב אותה לחתום על התcheinות על סך 3,000 ל"נ. ת"פ (קריית שמונה) 14-11-5008 **מדינת ישראל נגד פלוני (28.06.16)**, פסק דין של בית משפט זה מוטב אחר בו ביטל בית המשפט את הרשותה של הנאשם לרכוש בזדון.

עינתי גם בפסקה שהגישה המאשימה: רע"פ 8971/15 **כל בו חזי חנים בע"מ ואח' נגד מדינת ישראל (27.01.16)** ורע"פ 1097/18 **עופר בצלאל נגד מדינת ישראל (18.04.18)**, אשר עסקו אומנם בשאלת ביטול הרשות נאשימים, אך מצאתי כי איןם רלוונטיים לעניינו שכן הם עוסקים בעבירות שונות מALA המוחשة לנאים.

עיוון במאגרי ההחלטה מלמד כי קיימים מקרים בהם ביטלו בית המשפט הרשותם של נאשימים בעבירות היזק לרכוש בمزיד והဏוגות פרועה במקום ציבורי, לרוב שופטיםם לכל אחת מהעבירות, עבירות נוספות, אף גם במקרים אחרים הותרו על כן הרשות נאשימים בגין עבירות אלה. הדבר נובע מאופן ישום המבחן הפסיקתי של מקבילית הכוחות, בו נבחנים נסיבות המעשה נסיבות העוסה, כל מקרה לגופו.

ההחלטה נועדה להנחות את בתי המשפט, אך ההכרעה הסופית נתונה בידי בית המשפט הדן בתיק והוא תהיה מושפעת מניסוביי הפרטניות של המקרה.

לסיכום, לאחר בחינת המקרה שבפניו תוך הבדיקה ה细微 הכוחות, על מנת לשמור את התהילה החביבה שיגל הנائم לעצמו עד להסתבכוו באירוע נושא תיק זה, ועל מנת שלא לפגוע בסיכוי שיקומו, מצאתי כי ניתן לבטל במקרה זה את הרשותו של הנائم.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, **אני מננעת מהרשות הנائم**, וקובעת על סמך הודהתו כי ביצע עבירות היזק לרכוש בمزיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין והဏוגות פרועה במקום ציבורי - לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין ומורה כדלהלן:

1. בהתאם להמלצת שירות המבחן, הנائم יבצע של"צ בהיקף של 150 שעות במסגרת עמותת "ברכת הכהן", בתפקיד סיוע בעבודות תחזקה וחלוקת מזון.

בית המשפט מסביר לנائم את משמעות הculo, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שם לא יملא אחר הculo, יהיה צפוי לתוכאות האמורות בסעיף 17ד' לחוק העונשין.

2. אני מחייבת את הנائم במתן התchiaבות בסך 3,000 ל"י, להימנע במהלך תקופה של שנתיים מהוים מביצוע כל עבירה היזק לרכוש בمزיד או הဏוגות פרועה במקום ציבורי.

הנאשם: שמעתי את דברי בית המשפט והבנתי אותם, אני מצהיר כי לא עבור כל עבירה היזק לרכוש בمزיד או הဏוגות פרועה במקום ציבורי במשך שנתיים החל מהיום, אחרת אהיה צפוי לשלם את סכום ההתחייבות

כאמור.

זכות ערעור לבית המשפט המוחזק תוך 45 ימים מהיום.

המציאות תעביר העתק גמר הדין לשירות המבחן.

ניתן והודיע היום, יוני 08 תשפ"א, במעמד הנוכחים.
/